

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh. 15, 26-16,4

Thomas Vinterberg lavede engang en film, man sent glemmer. *Festen* hed den. En far holder 60 års fødselsdag på et stort gods. Alt er stort og prangende.

Børn og børnebørn ankommer. Det samme gør vennerne. Snakken er overfladisk og ligegyldig. På tidspunkt under festen kalder faderen sønnen Christian hen til sig. ”Jeg har noget vigtigt at sige dig, min dreng”, siger han. Og så fortæller han ham en sjofel vittighed til Christian, som sidder og tørrer sved af sine hænder. Bortset fra det, siger faderen ingenting til ham – heller ikke om Christians tvillingsøster, som lige har taget sit eget liv. Senere sætter de sig til bords. Den overfladiske snak fortsætter. Og så sker det. Christian slår på glasset og rejser sig for at holde en tale. En slags sandhedstale, som han siger. Og han begynder muntert...men sandheden er alt andet end munter. For han begynder at fortælle, hvordan faderen mishandlede sine børn et efter et.

Først er alle tavse. Og forlegne. Men snart begynder gæsterne igen at sige skål og snakke intetsigende. To gange tager Christian ordet og fortæller så højt, han kan, at hans far har mishandlet dem og i virkeligheden også begået mord – ja, ”Skål for manden, der dræbte min søster”. Gæsterne begynder at blive utilpasse – men ikke mere end, at det hurtigt klares ved at drikke noget mere og synge nogle intetsigende sange.

Senere, da søsterens afskedsbrev bliver læst højt for gæsterne, bliver det endelig for meget for faderen. Da Christian siger: ”Jeg har bare aldrig forstået, hvorfor du gjorde det” – så lyder faderens iskolde svar: ”I var ikke mere værd”. Festen var/er ødelagt – dvs. toastmasteren foreslår dans og musik i de tilstødende lokaler.

Sådan er Jesu ord til os i dag. De er som sådan en sandhedstale. En sandhedstale, der forstyrrer os her, hvor vi lige har det så hyggeligt. Når vi sidder her, er det nemt for os at sige noget om troen. Især når vi sidder sammen med nogen, der tror det samme som os. Så kan vi nemt blive enige om, at troen er noget med at have fred i sindet – og at vi skal være gode ved hinanden. At den giver os nogle gode sunde værdier. Der er bare det ved det, at Jesu ord er en sandhedstale, der ikke vil bekræfte os i alle vore fortræffeligheder. Sandhedstalen vil derimod forstyrre os i vores forestilling om, hvem vi er – og hvad troen er. Den vil føre os et nyt sted hen. Og troen kæmper altid mod forargelsen. ”Åh nej”, tænker de – kirkens toastmaster og byder på dans og musik i de tilstødende lokaler for dog at redde lidt af den gode stemning.

Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra, siger Jesus.

Troen har ikke noget at gøre med, om vi har gjort os tanker om Gud og kender bibelen ud

og ind. Troen er ikke noget med at have de rigtige meninger eller en særlig moral. Det er meget mere enkelt. Troen er, at vi tror på, hvad Jesus siger. Troen er, at vi har tillid til ham. At vi har tillid til det, han kommer med. Tillid til, at det er sandt, når det siges, at således elskede Gud verden, at han gav os sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Troen er tillid til, at således elskede Gud verden, at han har givet os Jesus for at gøre alting nyt i den verden, vi lever i.

En ny verden, hvor det altså ikke længere er troen på os selv og vore egne kræfter, det hele står og falder med – men Gud. En ny verden, hvor det ikke er håbløsheden, der skal herske mellem os – men håbet om, at Gud giver os en ny fremtid og en ny vej at gå ad. En ny verden, hvor det ikke er frygten men kærligheden, der skal sejre. For Guds kærlighed vil drive frygten ud af os – for til sidst at blive alt i alle. Tror vi på det, Jesus siger? Har vi tillid til, at det er sandheden om os og den verden, vi lever i? Tro er tillid. *Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra.*

Jesus holder sin sandhedstale, fordi han jo ved, at vi ikke bare tror – men forarges og falder fra, når vi går ud og ser os omkring. Når jeg ser mig omkring og ser, hvad der sker her og ude i verden, bliver troen angrebet. Ikke bare en gang imellem – men hver eneste dag. Al den smerte. Al den vrede. Al den ligegyldighed. Når jeg ser omkring mig, kan øjnene ikke se, at Gud skaber en ny verden. Og da lurder forargelsen lige om hjørnet. Og mister jeg tilliden til det, Jesus siger, har forargelsen vundet. For da har jeg set mere, end troen kan bære. *Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra.*

Jesus holder denne sandhedstale for os – for at fortælle os sandheden. Sandheden er, vi altid vil komme til at se mere, end troen kan bære. Vi vil se så meget, at vi kan miste tilli-

den til ham. De første kristne så, hvordan mennesker, de kendte og stolede på, vendte sig mod dem. De blev smidt ud af synagogerne – de blev forfulgt – og folk, der slog dem ihjel, mente ligefrem, at de tjente Gud ved det. Præcis som det sker igen i Irak og Syrien i dag. Når de så, hvad der skete, hvordan skulle de da have tillid til, at Gud elskede dem – og hans kærlighed havde magt til at skabe en ny fremtid i det helvede, de befandt sig i? Nu bliver vi jo ikke ligefrem forfulgt, men når vi ser, hvad der sker omkring os her – hvad tænker og tror vi så? Når nogen, vi elsker bliver syge og dør. Når vi står ude ved graven og ser kisten forsvinde ned i jorden. Når sorgen ikke vil slippe taget i os. Når ensomheden og fortvivlelsen ikke vil slippe taget i os. Når frygten ikke vil slippe taget i os. Hvordan så stole på, at Gud elsker os, og at hans kærlighed har magt til at skabe en ny fremtid for os? Hvordan? Forargelsen lurder lige om hjørnet og truer med at få os til at falde fra. *Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra.*

Jesus holder en sandhedstale for os – bare så vi ved, hvad vi kan forvente. Han vil ikke give os en forklaring på det, vi ser med vore øjne. Han vil heller ikke give os en løsning på det. Han vil ganske sikkert ikke give os en løsning på ondskaben imellem os. Det eneste, han vil give os, er en sandhedstale og dermed sit vidnesbyrd om, hvem han er, og hvad han vil os. Et vidnesbyrd, som hans talsmand – som Helligånden – skal komme og gøre levende i vort urolige hjerte.

Måske er vi fristede af at lukke af for verden omkring os. Bare lukke af og passe os selv. Det er der jo nogen, der gør. Men når vi er her i dag, er det ikke en mulighed. Vi skal åbne øjnene for det, der sker. Og vi skal ud i det. Se det i øjnene. På en ny måde. For når vi hører hans ord – spiser brødet og drikker vinen sammen om lidt – har han lovet, at Helligånden kommer i det alt sammen og

gør ham levende i os. Alt det, der er ham, skal væres vores. Og alt det, der er vores, skal være hans. Vi skal høre sammen. Helligånden er som en kraft, der skal strømme igennem os og gøre alting nyt. Hans tro skal være vores tro. Hans håb skal være vores håb. Hans kærlighed skal være vores kærlighed. Og sådan skal vi se verden med hans øjne og ikke vore øjne.

Troen vil altid være presset af, hvad vi ser med vore øjne. Det er nu engang troens vilkår. Og er det mennesker, vi vil være, må vi tage det vilkår på os. Men det er også troens vilkår, at den sender os ud i verden på trods af det, vi ser. Helligånden kommer i ordet – i dåben – i brødet og vinen og gør troen på Jesus levende i vore hjerter. Kommer – så vi med hjertet kan se det væsentlige, der er usynligt for øjet. Se det, så vi tør gå ud, og midt i denne verden tør tro, hvad vi ikke troede. Tør håbe, hvad vi ikke turde håbe. Tør elske, hvad vi ikke turde elske.

Helligånden er, at Gud giver os troen, håbet og kærligheden, så vi kan vidne om sandheden. Selv der, hvor det ser allermest håbløst ud. Vi vidner f.eks. om sandheden, når vi tror, at det ikke er os – al vores arbejde – al vores stræben efter at blive de bedste, der skal frelse verden. Det skal Gud. Vi vidner om sandheden, når vi tør håbe på en ny verden. En ny verden, hvor Gud vil gøre alting nyt. Hvor vi derfor ikke frygter det værste – men tror det bedste.

Vi vidner om sandheden, når vi i troen og håbet pludselig tør gøre det, vi ikke før turde gøre. F.eks. tør række hånden ud og tilgive. Tør elske. Tør tro på, at det at elske og værne om de svage er noget, vi skal.

Sådan har jeg talt til jer for, at I ikke skal falde fra. Vi får en sandhedstale. Troen, håbet og kærligheden lever af, at Helligånden gør sandheden levende i vort hjerte. Tager os i brug. Sender os ud i verden. For at vidne...

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og
bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første
begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Morten Fester Thaysen

Varde

Salmer:

722, 348, 292

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk